

Hoa Đào Không Ai Hái Tha Hồ Cho Gió Bay

Ngày đầu tuần đầu năm, trời nắng mà lạnh quá! Cây không còn sót lá, từng nhánh run thấy thương!

Những con quạ lè đường nhật sương rồi bay hết! Con đường trống thật đẹp, nắng từng tảng pha lê...

Mỹ không có thôn quê. Người tập trung thành phố. Nóng, lạnh phân chia rõ hai mùa cho mỗi năm...

Tháng Giêng trời lạnh căm...làm thèm thấy tháng bảy! Nhưng thời gian chỉ nhảy chậm như kim đồng hồ...

Mưa cuối năm đã khô, nắng đầu năm buốt giá. Hơi thở như biển cả bốc mù sương khói mây...

Câu thơ tôi sáng nay nếu cầm chắc chắn gãy? Nắng không phải lửa cháy, thềm làm sao ấm trà!

Ước có bạn phì phà vài hơi thuốc buổi sáng! Ước thấy chiều chạng vạng...nhớ bạn buồn tới khuya!

*

Thơ tôi, từng câu lia bởi vì lạnh trời ạ! Háng hàng cây không lá, vệ đường hoa ngẩn ngơ...

Ước chi nhĩ bây giờ mình đang ở Đà Lạt, bất chợt nghe ai hát "Ai Lên Xứ Hoa Đào...".

Ước chi nghe tiếng chào: Ô! Người về năm mới...Hai Thế Kỷ không đợi, ngàn chín trăm...hai ngàn...

*Những giọt lệ lăn lăn
trên má người con gái...
hoa đào không ai hái
tha hồ cho gió bay!*

Trần Vấn Lệ